

1

Pod pojmem tradiční žena si — tak jako mnoho jiných mužů — odjakživa představuje někoho, kdo rád dostává ve dveřích přednost a komu nevádí, když mu pomůže do kabátu. Životním snem tradiční ženy v Mojžírově pojetí je hodný manžel, venkovský domek se zahrádkou a dvě zdravé děti. Vyjadřování tradiční ženy není infikováno požadavky genderové korektnosti, její myšlení není indoktrinováno bezuzdným liberalismem ženských časopisů (*Nechte se od svého milence rozmazlovat!*), natožpak nejrůznějšími pseudofeministickými výstřelky (*Proč bychom nemohly čůrat vstoje?*). Tradiční žena je věrná, čůrá vsedě a nepovažuje teplý oběd o dvou chodech za maloměstácký přežitek. Dobrovolně, ba ochotně manžela následuje na jeho životní cestě. Necítí potřebu celonárodní mediální rozpravy o menstruaci a Halašovy verše *Slečno, řekněte mi, jak to děláte, že hodiny neoněmí, když se svlékáte* nepovažuje za sexistické. Tradiční žena umí odstraňovat skvrny. Pod tradiční ženou si Mojžíř v zásadě představuje někoho jako svou dávno zesnulou babičku.

2

Hedvika Mojžířa pochválí obvykle jen tehdy, když si o pochvalu řekne. I to pětileté dítě má víc taktu a empatie než ona. Každý rok Mojžíř odjíždí (metaforicky řečeno) na několik měsíců do lité bitvy, z níž se zatím pokaždé vrátil jako vítěz: padesát, osmdesát, sto tisíc prodaných výtisků! Rozdává válečné trofeje (například dovolené na Mauriciu) a logicky předpokládá, že bude oslavován — ale to se plete. Jak Hedvika nedávno reagovala, když jí oznámil, že díky úspěšnému prodeji nové knihy do rodného rozpočtu právě přispěl více než dvěma miliony korun?

„Teda!“ pravila.

Mojžíř rozdychtěně čekal, co přijde dál. Těšil se na jáсот. Těšil se na vavřínový věnec, který mu jeho žena posadí na hlavu. Samolibě se usmíval. Chtěl slyšet, že tak velkého mamuta nikdo jiný z tlupy neuložil. Chtěl, aby se k němu Hedvika přitiskla a aby řekla hlubším hlasem než jindy: „To už stačí i na příplatek za orál, fešáku.“

Jenže ona řekla: „To je vážně skvělý! Jo a prosím tě, kape bojler, nezavolal bys na to někoho?“

(ooo)

Kdo z té sympaticky plaché knihovnice (já bych řekla zbytečně zakřiknuté) čekající na příměstský vláček udělal bezmála nejznámější středočeskou ženskou aktivistku?, ptává se Mojžíř svého přítele Felixe. Kdo mu ji zkazil?

Vytáhne deset let staré fotografie z jejich první společné dovolené: objímají se na pláži, v tyrkysovém přílivu, oba usměvaví, opálení... Mojžíř i Felix bezpochyby vidí zamilovanou, ba oddanou dívku (nahoře bez), já se dívám na nikým nepoučenou samičku v době páření.

„Kdo ji posadil do toho emancipačního rychlíku, v němž dojela až k vlastnoručně šitým menstruačním vložkám, sójovým biopaštíkům, zánětům cizích prsů, ezoterice, obnově keltských tradic, charitě a dalším podobným nechutnostem?“ ptá se řečnický (Felix se směje, ale měl by si uvědomit, že vršení nesmyslů na sebe ještě není komická nadsázka). „Kdo ji připravil o nevinnost?!“

(ooo)

„Víš, kdo?“ opakuje Mojžíř.

Felix krčí rameny.

„Řeknu ti to: Já!“

Ano, byl to paradoxně on sám, kdo Hedviku zavedl do míst, kde se navždy nakazila *virem mystiky* (mystickým nazývá náš malý Einstein všechno, co nedokáže pochopit). Byl to Mojžíř, kdo oslovil architekta, jehož moderní hrázděné domy se mu líbily — ale copak mohl předvídat, že ty odlehčeně působící, a přitom bytelné dřevostavby jsou postaveny ve stylu feng-šuej nebo že sám architekt je aktivním stoupencem hnutí Hare Krišna? Copak mohl předpokládat, že na tyhle *duchovní kraviny* (ach, Mistře, jak obdivuji váš smysl pro přesné pojmenování) narazí v architektonickém studiu, to jest na místě, kde člověk právem doufá v důsledně věcné uvažování? Copak Mojžířa mohlo napadnout, že by v debatách o konstrukci domu či optimálním využití prostoru mohl být prostor pro jing a jang a podobné *přičoviny*? Copak mohl tušit, že i v technických výkresech základové desky se mohou skrývat *bakterie iracionality*?

3

Jsem stařena. La Loba. Nejsem královna, kouzelnice ani amazonka; jsem dula. Tančím se životem i se smrtí. Jsem žena, která odhodila lodičky a nyní běhá s vlky. Poběžte se mnou, sestry moje, vezmu vás zpět na duševní území, která nám kdysi patřila.

(ooo)

Nejsem jasnovidka, ale jsem ta, která ví. Žiji s vámi, ve vás. Jsem vaše tlustá prabába, vaše matka, dcera i vnučka. Jsem vaše přirozenost, vaše zapomenutá divokost, váš prazákladní ženský instinkt. Je mi padesát pět a je mi dva miliony let. Jsem mladá jako včera narozené vydří mládě. Jsem stará jako hory, jako voda, jako země.

4

Mojžíř je zcela jiný případ. Naneštěstí si všimne, že Hedvika zalévá květiny, keře, stromy i zeleninu pouze v prvních dnech po zasažení — a potom už vůbec.

„V našich zeměpisných šířkách je to zbytečné,“ vysvětluje Mojžířovi trpělivě.

„To nezalejváš ani jahody? Ani rajčata?“

„Ne,“ trvá na svém Hedvika. „Jenom by zlenivěla.“

Představa líného, to jest personifikovaného rajčete očividně přesahuje limity páně spisovatelovy otrocky realistické obraznosti.

„Zalévat se má jenom při krátkém nebo slabém dešti,“ upřesňuje Hedvika.

„Ty zalejváš při dešti?!“ vyjekne Mojžíř.

Jeho žena se prokazatelně zbláznila, pomyslí si. Opatrně se rozhlíží po okolních zahradách. Bojí se, zda je sousedi neslyšeli.

Ale rajčata mohou být Mojžířovi koneckonců ukradená. Horší je, že podobně lunárně začne jeho žena údajně pojímat i sex.

„Vysledoval jsem, že dává přednost milování v době, kdy je měsíc ve znamení Štíra,“ oznamuje v kavárně Louvre Mojžíř Felixovi.

„A to jako proč?“

„Protože v tomto období jdou duševní energie spíš do hloubky,

probouzej zvláštní tušení a city odváděj tajuplnými směry, chápěš?"

„Ne.“

„Tajuplná moc luny. Rytmus přírody.“

Mojmír si dolije víno.

„Bylo by to docela zábavný — kdyby to nebyla moje žena, kdo se téměř čarodějnickejma sračkama naprosto vážně řídí.“

Felixův pohled vyjadřuje soustrast.

„Měsíc je ve Štíru pouhý dva až tři dny,“ pokračuje Mojmír. „Musím říct, že na druhý straně to pak stojí za to — pokud ovšem právě v těch dnech nemá buď menstruaci, nebo tu její svědívku.“

„Aha.“

„Víš, co vznikne, když zkombinuješ lunární kalendář, menstruační kalendář a sklon k mykózám?“

Felix přemýšlí.

„Nulovej sex?“

„Bingo. Něco ti řeknu.“

Mojmír se rozhlédne po kavárně a ztiší hlas.

„Nikdy bych nevěřil, že budu před šukáním koukat z vokna a studovat lunu... Ale dělám to. Fakt jo. Když jsem nadrženej, zkoumám znamení zvěrokruhu... Tohle fakt dělám!“

„Když se zkombinuje špatná konstelace luny, menstruace a mykózy my ženy a perioda dudy, na manželskej sex nám zbejvá jedinej den v měsíci,“ líčí Felixovi náš prozaik.

Jako vždy přehání. Ostatně už půl roku po porodu Sáry Hedvika znovu otěhotní.

„Je početí, kterému nepředchází prakticky žádnéj sex, možný označit za neposkrvněný?“ táže se Mojmír své ženy, když se tu radostnou novinu dozví. „Zajímalo by mě, zda církev v tomto ohledu nějaký to promile připouští. Pokud by totiž tolerovali 0,25 sexu za týden, mohla bys mít nárok na svatořečení.“

Mohla by se prý zjevovat mladým dívkám. On i Felix by chodili v čele svatohedvičiných procesí.

A tak dále.

(o o o)

Proč by ženy v jedenadvacátém století měly čůrat vsedě?

Byla to Lída, kdo tu otázku vyslovil. Zprvu vzbudila jen rozpustilé veselí a u několika konzervativnějších členek Mateřského centra upřímně řečeno i lehké pohoršení, ale Lída se nemínila vzdát. V jakémsi časopise objevila článek o skupině žen, které močení vstoje už nějaký čas úspěšně praktikují, a z internetu stáhla a vytiskla návod na výrobu čurokapu, papírového trychtýřku, jenž tuto průkopnickou techniku umožňuje.

„Je to úplně jednoduché. To zvládneme taky.“

I já jsem váhala, ale musím uznat, že Lídina argumentace byla přesvědčivá.

„Nečůraly jste snad nikdy v zimě venku? Proč jim stačí nepatrně rozepnout poklopec — a proč se my musíme celé svlékat a vystrkovat stehna a zadek na mráz? Připadá vám to spravedlivé?“ zlobila se.

„Ne,“ pravila jsem.

Takže jsme vzaly čtvrtky, lepidlo a nůžky a každá z nás vyrobila několik čurokapů. Uschovaly jsme je v kontejneru na hračky — ale domluvily jsme se, že je na příští akci společně vyzkoušíme.

Jen krátkozrací lidé prohlašují, že nonkonformisté jsou prohrou společnosti. Být jiným neznamená stát na okraji. Jsi-li nazývána vzdorovitou, nepoddajnou, vzpurnou či nezkrotnou, jsi na správné cestě. Divoška je nablízku.

V tuto chvíli je mi opravdu líto, že tenhle příběh není film; následující scéna je totiž z těch, které si doslova říkají o vizualizaci a rychlý filmový střih.

Zkuste si to se mnou alespoň představit.

Obraz 1

Skupinka matek a jejich dětí si na malé mýtině mezi břízami a olšemi na břehu Sázavy opéká sójové biobuřty. V kopci na protějším břehu řeky vidíme klášter. Mezi přítomnými ženami poznáváme Hedviku, Xenii, Darinu, Lídu i moji maličkost.

Lída rozdává kelímky s ovocným čajem a nápadně často všechny pobízí, aby co nejdříve pily.

HEDVIKA: Pořád se mi nechce.

XENIE (úspěšně): Já se naopak do tří minut počůráám!

LÍDA: Žádný takový, jen hezky vydrž. Řeklo se společně, tak společně.

Obraz 2

Mojmír ve sportovním úboru si zavazuje tkaničky adidasek a vybíhá z domu.

Obraz 3

Lída se slavnostním úsměvem rozdává ženám i jejich dětem čurokapy. Děti Xenie, čtyři chlupci, také natahují ruku, ale Lída je se smíchem plácá přes prsty.

LÍDA: Vy nemáte nárok!

Obraz 4

Zpocený Mojmír soustředěně běží po pěšině podél břehu řeky.

Obraz 5

Všechny matky a děti stojí za hradbou keřů a za pomoci čurokapů vstoje močí. Některé se hlasitě smějí, jiné studem přivírají oči.

Úzkou pěšinou mezi mlázím přibíhá Mojmír — a zůstává v šoku stát.

Ženy se za hysterického jekotu zakrývají rukama, odhazují čurokapy a spěšně se oblékají.

Jediná Darina močení dokončí, dokonce přitom hledí spisovateli do očí.

Mojmířův konsternovaný pohled však patří výlučně močící Hedvice a dcerkám.

SÁRA, BÁRA (křičí): Ahoj, tati! My čůráme jako ty!

Mojmír zdrceně odvrací zrak — a beze slova běží dál.

(Zatmívačka)

Když muži stanou tváří v tvář prastarým ženským silám, obvykle se dají na útěk; vše, co z nich uvidíš, jsou paty a vystrašená záda. Také Mojmír prchá pryč, jak nejrychleji může. V běhu pozoruje klášter, který tu stojí už deset století. Deset století tu místní ženy močily vsedě. V jeho očích je nechápavé rozhořčení rasisty, že prezidentem je černoch... Nic z toho, co bylo dřív, už neplatí. Kruh je hranatý. Všechno je ode dneška jinak.

A bude hůř.